

særlig paahviler København, og som ikke hviler paa det øvrige Land. Der kunde derfor være Grund til at overveje, om ikke Staten burde overtage det Bidrag, som Københavns Kommune i Øjeblikket giver til Københavns Væbning. Med Hensyn til den omtalte Bevilling har jeg i det hele Sympati for at forhøje den, saaledes at den bliver en virkelig Godtgørelse til de paagældende, men jeg kan ikke stemme for at gøre den højere end den Udgift, de paagældende i Virkeligheden kunne have til deres Uniform. Jeg vil derfor undlade at stemme for Ændringsforslag Nr. 121.

I øvrigt har jeg ikke nogen Bemærkning at gøre til dette Budget, idet jeg kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) har sagt.

K. M. Klausen: Overfor den højtærede Krigsminister vil jeg først udtale en Tak for hans Udtalelse angaaende Arbejderne paa Usserød Klædefabrik, idet han stillede i Udsigt, at denne Sag kan komme frem til fornyet Overvejelse, og at Sagen muligvis kan finde sin endelige Afgørelse ved 3die Behandling. Jeg vil derfor her meddele, at jeg paa egne og Medforslagsstilleres Vegne tager Ændringsforslag Nr. 12 tilbage.

Formanden: Ændringsforslag Nr. 12 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold.) Det er bortfaldet.

K. M. Klausen: Den højtærede Krigsminister oplæste en Skrivelse fra forhenværende Krigsminister Madsen, der skulde være et Forsvar for de Foranstaltninger, han havde foretaget sig ude paa Saltholm. Jeg synes ikke, at det Forsvar, Hr. Madsen der kommer frem med, er virkelig fyldestgørende, eller at det virkelig er i Stand til at undskylde, hvad han har foretaget sig, og heller ikke den Maade, hvorpaa han er gaaet frem. Forhenværende Krigsminister Madsen var i Virkeligheden bleven underrettet paa dette Punkt; hvis han ikke selv har haft Øjet aabent for, at der maatte skaffes Rum til Veje for Mandskabet, kom det jo frem under Behandlingen af Tillægsbevillingsloven her i Fjor, da jeg fra min Side udtalte, at den Bevilling, som Krigsministeren havde foreslaaet, ikke vilde kunne være tilstrækkelig; der maatte selvfølgelig skaffes Tag over Hovedet paa det Mandskab, der skal betjene Vaabnene ude paa de ny Skanser. Den daværende Krigsminister har saaledes ingen Grund til at undskylde sig; hans

Opmærksomhed blev den Gang henledet paa dette Forhold, og han burde den Gang være kommen frem med den fulde Sandhed og kunde have sagt, at det opgivne Beløb til Skanserne var ikke det hele, men at der var andre Beløb, som stode bag ved. Det burde vi have haft at vide den Gang, det nytter ikke nu at komme med den Slags Undskyldninger.

Den højtærede Krigsminister søgte jo at forsvare de enormt store Beholdninger af Munderingssager. Jeg kan paa ingen Maade give ham Ret i, at det skal være nødvendigt at ligge med saa store Beholdninger, at de kunne tælles op i over 100,000 Stykker. Jeg kan ikke tro, at det er nødvendigt, og jeg mener derfor, at der ingen Grund er til at forcere Fabrikationen af Klæde til Hæren saa stærkt, at den gaar op fra ca. 60,000 Alen til 80,000 Alen, hvorved Beholdningerne jo ville blive endnu større. Naar den højtærede Krigsminister siger, at naar Rekrutterne indkaldes, ser man dem ofte klædte i meget tarveligt, lappet, gammelt og forslidt Tøj, vilde jeg finde det rigtigt, om man i Stedet for at give dem dette gamle, lappede Tøj paa, tog af de store Beholdninger, Hæren ligger inde med, saa at de bleve klædte paa en saadan Maade, at de kunde være bekendte at vise sig paa Gaden. Der er ikke faa Soldater, der skamme sig ved at gaa i dette gamle Tøj, og som derfor selv anskaffe sig Uniform, saa at de kunne være klædte saadan, at de kunne være bekendte at vise sig. Jeg skulde altsaa gerne se, om man gav vore indkaldte Soldater ordentligt Tøj paa, saaledes at de ikke skulde vise sig offentlig i det gamle, simple Tøj, de nu gaa i. Jeg tror ogsaa, at man udmærket godt kunde nedsætte disse store Beholdninger. Det er sørgeligt at se, at der gaar saa mange, baade voksne og Børn, som fryse, fordi de ere pjaltede og daarlig klædte og ikke kunne skaffe sig de nødvendige Klæder, medens Staten anvender saa store Beløb og ophober saa store Beholdninger til ingen Verdens Nytte.

Det glædede mig at høre de Oplysninger, der ere fremkomne vedrørende Rekylgeværene. Vi fik her to Oplysninger, som vi ikke tidligere have kendt. For det første fik vi at vide, at disse Rekylgeværer ere bestemte til en Købmand i Hamborg; tidligere hed det, at de vare bestemte til Portugal, thi, saa vidt jeg ved, har den afgaaede Krigsminister i et Interview sagt, at de vare bestemte til Portugal, nu høre vi altsaa, at det ikke er Tilfældet, de ere bestemte til en Købmand i Ham-